

Песме за децу – Љубица Несторов

1.

Нашу су кућу напустиле играчке.
Отишао је заувек Петар Пан.
Отхуктала је електрична локомотива.
Некуд је са својим морнарима
одмарширао бркати капетан
и са њима мала чупава мачкица
која је на децјем кревету
седела као жива.

Само још у другој соби иза врата
стоји твој омиљени вранац
и ослоњене о зид две покварене пушке.
С њима си некада био
у ватри жестоког рата
хајдучки вођа, партизан, Индијанац..
Од твоје руке јуначке, мушке
у блато срама
и понижења
много је дрских тирана пало.
И много љупких девојака,
недужне деце и старих дама
за срећу свога ослобођења
теби је, храбром спасиоцу,
захвалност свога срца дало..

Но то је прошло.
Ти више нећеш туђу славу.

Хоћеш да имаш своје лице,
да будеш дечак коме се диве
обичне, живе девојчице
због чудних дирки на клавиру
које под твојим прстима живе,
због неке лепе наградне књиге,
похвале јавне и петице.

2.

Редару,
затвоори прозор док час траје,
јер видела сам много пута
како кроз њега изненада
излеће птица ђачке пажње,
па се у лавиринту плавих путања
пролећног неба и маштања
изгуби и залута.

3.

Зима је —
бакин вунени шал,
дедина шубара,
дечја рукавица.

Зима је - гладна птица.

4.

Радуј се киши!

Цвеће мириши,
Трава мириши,
Земља мириши.

Дубоко диши!

5.

Како се играју деца,

— то свако зна.

Али да ли је неко видео како се игра ветар?

Онај који се у јесен роди
првих се жутих дана
игра звечкама лишћа;
зими, када одрасте,
љуља се на вратилу грана,
у пролеће јаши на седлу каквог облачка,
а лети,
лети пркосно гаси
беле лампионе прецвалог маслачка.

6.

Знате ли ко је Зорица?

Зорица је моја школска другарица.
Лепо изгледа
и дивно пева,
па зато мисли да ће бити
оперска певачица.

Но, она воли и да рачуна,
да пише песме и кратке приче
и при том тако оригиналне
да једна на другу никад не личе.

На њеном столу увек стоје
водене боје
да у тренутку надахнућа
на листу папира изненада
изникне дивна нова кућа
и цело поље белих рада.

Читаоци моји, дајте савет Зори
за коју професију да се даље бори.

7.

Свако разуме да птици треба
зрно и гнездо,
грana и роса,
и плавет неба.

Лако је схватити сваки цвет:
земља и киша,
сунце и пчела
његов су свет.

А шта човеку сваком треба?
Божија помоћ -
Благослов с неба.

О ПЕСНИКИЊИ

Љубица Несторов (рођ. Јовановић) родила се у Бежанији 8. фебруара 1930. године. Основну школу и гимназију завршила је у Земуну, а Филолошки факултет (групу за руски језик и књижевност) у Београду. На истом факултету је магистрирала и докторирала.

Предавала је руски језик у гимназији у Бачком Петровцу, у основној школи у Земуну и на Машинском факултету у Београду.

Последњих година преводи руску поезију. Објавила је две антологије песама руских песникиња — Сенка туге и светлост наде и Сто година љубави, као и књигу прозе Путовање с дедом у Кулин.

Живи у Београду.